

6. Okoliczności, od których uzależnione jest stosowanie ulgi inwestycyjnej i jej wysokość, ustalają:

- 1) właściwy dla danej spółdzielni zarząd powiatowego lub wojewódzkiego związku rolniczych spółdzielni produkcyjnych, który w szczególności stwierdza, czy spółdzielnia przestrzega postanowień statutu oraz czy wydzieliła w odpowiedniej wysokości odpisy na fundusz zasobowy i z tytułu amortyzacji;
- 2) właściwy dla danej spółdzielni oddział Banku Rolnego, który w szczególności stwierdza, czy wydzielone sumy z tytułu amortyzacji i na fundusz zasobowy w części przeznaczonej na inwestycje zostały odprowadzone do Banku na konto spółdzielni oraz czy spółdzielnia prowadzi prawidłową gospodarkę finansową i rachunkowość.

§ 19. Ulgę inwestycyjną na zasadach ustalonych w zarządzeniu stosuje się także do inwestycji:

- 1) rozpoczętych przed dniem 1 stycznia 1973 r., z tytułu których przysługiwała ulga inwestycyjna na podstawie przepisów wymienionych w § 21 ust. 1 pkt 2;
- 2) określonych w § 2 pkt 1, 6 i 7, jeżeli inwestycje te rozpoczęto w 1972 r. i zakończono do dnia 31 grudnia 1973 r.

— pod warunkiem zawiadomienia naczelnika gminy w terminie do dnia 28 lutego 1973 r. o rozpoczętych inwestycjach.

§ 20. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio na obszarze miast, z wyjątkiem § 6.

2. Przepisy zarządzenia dotyczące naczelników gmin stosuje się odpowiednio do organów finansowych prezydentów rad narodowych w miastach stanowiących powiaty, dzielnicowych rad narodowych w miastach stanowiących powiaty i w miastach wyłączonych z województw oraz do referatów (wydziałów) finansowych lub biur prezydentów rad narodowych miast nie stanowiących powiatów, a jeżeli w mieście nie stanowiącym powiatu działa wspólna rada narodowa miasta i gminy — do naczelnika miasta i gminy.

§ 21. 1. Tracą moc zarządzenia Ministra Finansów:

- 1) z dnia 3 grudnia 1965 r. w sprawie ulg inwestycyjnych w podatku gruntowym dla rolniczych spółdzielni produkcyjnych (Monitor Polski Nr 70, poz. 404);
- 2) z dnia 5 grudnia 1970 r. w sprawie ulg z tytułu nakładów inwestycyjno-remontowych w gospodarstwach rolnych (Monitor Polski Nr 42, poz. 316).

2. Wnioski o przyznanie ulgi inwestycyjnej na podstawie przepisów wymienionych w ust. 1 nie rozpatrzone przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia podlegają rozpatrzeniu na podstawie tych przepisów.

§ 22. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1973 r.

Minister Finansów: *S. Jędrzychowski*

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 19 grudnia 1972 r. (poz. 307).

TABELA PROCENTOWYCH NARZUTÓW DO NAKŁADÓW MATERIAŁOWYCH DO CELÓW SZACUNKOWEGO OBLICZANIA PODSTAWY ULGI INWESTYCYJNEJ

Lp.	Grupy materiałów remontowo-budowlanych	Procentowy narzut od — do
1	betoniarskie i murarskie	45 — 65
2	blacharskie i dekarские	65 — 80
3	ciesielskie i stolarskie	65 — 80
4	instalacyjno-elektryczne	70 — 85
5	malarskie	85 — 100
6	szklarskie	30 — 40
7	ślusarskie	60 — 75
8	zduńskie	45 — 60
9	studniarskie	35 — 45
10	inne	40 — 60

Pouczenie: Szacunkową podstawę, od której oblicza się wysokość ulgi inwestycyjnej, ustala się w następujący sposób:

- 1) sumuje się rachunki za materiały tej samej grupy i uzyskaną kwotę zwiększa się o odpowiedni narzut, otrzymując w ten sposób nakłady inwestycyjne dokonane w ramach tej grupy materiałów,
- 2) w sposób podany w pkt 1 ustala się nakłady dokonane w ramach każdej pozostałej grupy materiałów oddzielnie,
- 3) następnie sumuje się otrzymane z poprzednich obliczeń kwoty i otrzymuje się ogólne nakłady, stanowiące podstawę obliczenia ulgi.

308

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 grudnia 1972 r.

w sprawie zasad spłaty niektórych kredytów bankowych zaciągniętych na finansowanie inwestycji branżowych.

Na podstawie § 9 ust. 2 uchwały nr 74 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów w jednostkach państwowych (Monitor Polski Nr 23, poz. 132 i Nr 57, poz. 305) oraz § 5 pkt 3 uchwały nr 178 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1970 r. w sprawie oprocentowania środków trwałych przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr 40, poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Kredyty bankowe zaciągnięte na branżowe inwestycje produkcyjne, powodujące przyrost zysku, realizowane przez przedsiębiorstwa przemysłowe i budowlano-montażowe

objęte planowaniem centralnym, podlegają spłacie w normalnym okresie zwrotu nakładów inwestycyjnych ze środków uzyskanych przez inwestora, określonych w § 9 ust. 1 uchwały nr 74 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów w jednostkach państwowych (Monitor Polski Nr 23, poz. 132 i Nr 57, poz. 305).

2. Do czasu ustalenia normatywnych okresów zwrotu nakładów inwestorzy będą przeznaczać na spłatę kredytów wyłącznie odpisy amortyzacyjne od środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych uzyskanych w wyniku in-

westycji; z chwilą ustalenia normatywnych okresów zwrotu nakładów banki w porozumieniu z inwestorami będą ustalać plany spłaty kredytów.

§ 2. 1. Występując do banku z wnioskiem o udzielenie kredytu inwestor jest obowiązany przedłożyć bankowi kalkulację amortyzacji, którą będzie mógł przeznaczyć na spłatę kredytu, oraz kalkulację zysku (przyrostu zysku) osiąganego z eksploatacji obiektów uzyskanych w wyniku inwestycji. Podstawą kalkulacji powinny być wskaźniki techniczno-ekonomiczne określone w dokumentacji inwestycji.

2. W razie stwierdzenia, że kredyt na inwestycje nie może być spłacony w terminie nie przekraczającym normatywnego okresu zwrotu nakładów inwestycyjnych, bank zawiadamia o tym ministra, zgodnie z § 2 ust. 2 pkt 2 uchwały nr 74 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1972 r. Podejmując decyzję o realizacji inwestycji minister określi jednocześnie sposób sfinansowania kosztów inwestycji, które nie mogą być pokryte w normatywnym okresie zwrotu nakładów.

3. Jeżeli kredyt udzielony na inwestycję branżową włączoną do planu przez Radę Ministrów może być tylko częściowo spłacony w normatywnym okresie zwrotu nakładów, pozostała część kredytu podlega spłacie z funduszu inwestycyjnego zjednoczenia po rozliczeniu inwestycji, w okresie nie dłuższym niż 5 lat.

§ 3. 1. Bank w umowie kredytowej może zobowiązać przedsiębiorstwo podlegające rozbudowie lub modernizacji do przeznaczania na finansowanie inwestycji w okresie jej realizacji środków pochodzących:

- 1) z amortyzacji od obiektów wybudowanych lub nabytych w toku realizacji inwestycji, a oddawanych do eksploatacji przed zakończeniem zadania inwestycyjnego,
- 2) z zysku osiągniętego w okresie realizacji inwestycji pozostałego po dokonaniu odpisów obowiązkowych oraz odpisów na finansowanie środków obrotowych i na fundusz inwestycyjno-remontowy (inwestycyjny) przedsiębiorstwa.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, wpływają na rachunek finansowania inwestycji i zmniejszają sumę przyznanego kredytu.

§ 4. W okresie rozliczania inwestycji zakończonej bank przy udziale kredytobiorcy opracowuje plan spłaty kredytu, określający wysokość rat i terminy ich płatności.

§ 5. 1. Kredytobiorca przeznaczają na spłatę rat całość odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych uzyskanych w wyniku inwestycji,

sfinansowanej z kredytu bankowego. Środki pochodzące z odpisów amortyzacyjnych przekazuje się do banku w okresach miesięcznych do dnia 15 za miesiąc bieżący; bank zalicza te środki na spłatę najbliższej raty kredytu.

2. Jeżeli środki pochodzące z amortyzacji nie wystarczą na spłatę raty kredytu, różnica podlega spłacie z zysku kredytobiorcy. W razie niespłacenia w terminie raty kredytu stosuje się przepisy o gospodarce finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłowych i budowlano-montażowych, objętych planowaniem centralnym.

3. W uzasadnionych wypadkach zjednoczenie może uzyskać ulgę w obowiązkowych wpłatach zysku do budżetu w celu uzupełnienia środków przedsiębiorstw obciążonych spłatą kredytu.

§ 6. 1. Odsetki od kredytu płaci kredytobiorca bieżąco ze środków obrotowych. Oprocentowanie to obciąża koszty eksploatacji. W przedsiębiorstwach w budowie odsetki od kredytu za okres realizacji inwestycji obciążają koszty przyszłych okresów.

2. W okresie spłaty kredytu przedsiębiorstwo nie przekazuje do budżetu równowartości oprocentowania środków trwałych uzyskanych w wyniku inwestycji, a obciążonych spłatą kredytu.

§ 7. 1. Zarządzenie dotyczy kredytów udzielonych na inwestycje branżowe wymienione w § 1, rozliczane po dniu 31 grudnia 1972 r.

2. W celu ustalenia planu spłaty kredytów na inwestycje rozpoczęte przed dniem 31 grudnia 1972 r., a rozliczane po tym terminie, inwestor jest obowiązany na żądanie banku, przedłożyć bankowi kalkulację środków, które będzie mógł przeznaczyć na spłatę kredytu.

3. Jeżeli z kalkulacji, o której mowa w ust. 2, wynika, że środki (amortyzacja i przyrost zysku uzyskany w wyniku oddania inwestycji do eksploatacji) nie wystarczą na spłatę kredytu w terminie nie przekraczającym normatywnego okresu zwrotu nakładów, brakująca kwota podlega pokryciu z funduszu inwestycyjnego zjednoczenia.

4. Kredyty na inwestycje branżowe zakończone i rozliczone, lecz nie spłacone do dnia 31 grudnia 1972 r., podlegają spłacie na warunkach określonych przez bank z kredytobiorcą na podstawie kalkulacji przedłożonej przez kredytobiorcę.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1973 r.

Minister Finansów: S. Jędrzychowski

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 24 listopada 1972 r.

w sprawie tabeli norm odzieży ochronnej, roboczej i sprzętu ochrony osobistej dla pracowników ministerstw, urzędów centralnych i rad narodowych.

Na podstawie § 13 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1972 r. w sprawie umundurowania oraz odzieży ochronnej i roboczej niektórych pracowników ministerstw i urzędów centralnych oraz rad narodowych (Dz. U. Nr 51, poz. 328) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się tabelę norm odzieży ochronnej i roboczej oraz sprzętu ochrony osobistej dla pracowników ministerstw,

urzędów centralnych i rad narodowych, stanowiącą załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1973 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: W. Kawalec